

ma. Isten embere mindenkinek osztott a gyümölcsből, így a tizenkettedik napig elegendő élelmük volt.

Ezt követően Isten embere társaival három napra megújította a bőjtöt. A harmadik napon tőlük nem messze egy szigetet pillantottak meg, amelyet sűrű, fás liget borított, befutva az általuk már megízlelt szőlőfürtök indáival.¹ E hasonló színű szőlőtermést hozó fák hihetetlenül termékenyek voltak, minden águk szinte a földig roskadt. Egyetlen fa sem volt terméketlen, de semmiféle más fa nem nőtt a szigeten. A testvérek behajóztak egy kikötésre alkalmas öbölbe, ahol Isten embere kiszállt a bárkából, és szigetközi felderítő sétára indult. A sziget olyan illatot árasztott, mint egy gránátalmával telt csűr. Ez alatt a testvérek a bárkában várták, hogy Isten embere visszatérjen. Az édes illatokat hozó szellő egész idő alatt rájuk nehezült, és erősen kísértette őket, hogy bőjtjüket feledjék. A tiszteletreméltó atya hat, különféle burjánzó növényekkel és gyökerekkel övezett, bővizű forrást talált. A sziget zsenge gyümölcsivel megrakottan tért vissza testvéreikhez, és így szólt hozzájuk: „Szálljatok ki a bárkából, verjetek sátrat, és frissítsétek fel magatokat az Isten által kijelölt föld finom gyümölcsével.” Negyven napon át szőlőn, valamint a források körüli növényeken és gyökereken éltek. Az idő elteltén annyi gyümölcsöt vettek magukhoz, amennyit csak a bárka elbírt, és útrakeltek.

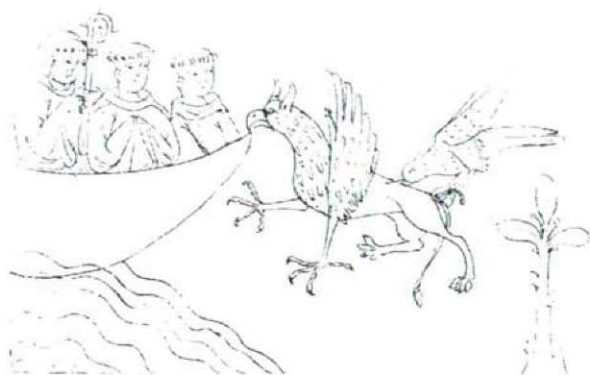
19.) A griffmadár. A madarak küzdelme²

Felmentek a fedélzetre és felvonták a vitorlát, hogy a szél kormányozhassa hajójukat. Alighogy kihajóztak, egy griffnek nevezett madár tűnt fel a messzeségből, egyenesen feléjük szárnyalva. A testvérek ijedten fordultak a szent atyához: „Ez a ragadozó az életünkre tör.” Isten embere vigasztaló szavakkal válaszolt: „Ne féljete! Az Úr a mi segedelünk. Ezúttal is megvédelmez bennünket.” A griffmadár kimeresztette karmait, hogy Isten szolgálóit el-

¹ Szám 13,17–24. Kánaán földjének gyümölcsői a szőlő, illetve a gránátalma.

² A halak küzdelméhez hasonlóan itt is a lélek küzdelméről van szó. A „gryphon/griffa” ókori eredetű, oroszlántestű, sasfejű fantázialény hatalmas szárnyakkal és karmokkal, a gonosz megtestesítője. Hérodotosz „szárnyas szörnyként” emlegeti, és Pliniusnál (*Liber Nat. Hist.*, X./49.) sem sokkal barátságosabb. (Borges, i.m., 45–46. o.) A középkorban igen ellentmondásosan jelenítik meg, a bestiáriumban ugyanis leggyakrabban a Gonosz megtestesítőjeként fordul elő (*The Book of the Beasts*, i.m., 22–24. o.), ugyanakkor Ševillai Izidor nyomán (*Etymologies*, XII./2,17) sokszor Krisztus jelképe: „Krisztus oroszlán, mert uralkodik és nagy erejű; sas, mert a feltámasztás után felszáll a mennyekbe.” *Isidori Hispalensis episcopi Etymologiarum sive originum*. Ed. by W. M. Lindsay. Oxford Classical Texts. (Oxford: Clarendon, 1911), Vol. 2., 45. o.

ragadja. Ekkor hirtelen feltűnt a láthatáron az a madár, amelyik korábban a gyümölcsös ágat hozta. Szélsebesen a griffre rontott, amely rögvest megváltoztatta támadási irányát, és a testvérek oltalmára siető madárra támadt. E ma-

dár addig harcolt, amíg ő nem került ki győztesen, és ki nem tépte ellensége szemét. A griffmadár olyan magasra repült, hogy a testvérek már alig láthaták. Gyilkosa azonban üldözőbe vette, és végül megölte. A griffmadár holtteste a testvérek szeme láttán bárkájuk mellett zuhant a tengerbe. A másik madár pedig visszatért oda, ahonnan érkezett.

20.) Ismét Ailbe Közösségénél

Néhány nappal később Szent Brendan és tengerészei megpillantották Ailbe Közösségének Szigetét. A Szent testvéreivel együtt itt ünnepelte meg a Karácsonyt. Az ünnepnapok elteltével a tiszteletreméltó atya, az apát és kö-